

Био сам решен да напредњачкој влади („[Вучић-Дачићевој](#)“, како ју је одмах прозвао један пронапредњачки коментатор) дам 100 дана без критике – да не би испало да сам злобни квариигра, који одмах нешто закера, „не давши времена момцима да нешто ураде“. Али, оно што се дешава после [немачког ултиматума од 7 тачака](#) са том владом, учинило је да се предомислим.

А дешава се... Па не дешава се ништа, у томе и јесте проблем! А морало би. Јер, од Србије се тражи – између осталих понижавајућих захтева – и да „[са Косовом потпише заједничку правно-обавезујућу изјаву](#)

“, која би била попут „[уговор](#)

[а о добросуседским односима](#)

“ (како нам је лепо прецизирао доносилац ове љубазне листе, Андреас Шокенхоф). Циљ овог „уговора“ биће да се Србија обавезе

[да неће блокирати улазак Косова у међународне организације](#)

– рецимо у УН.

Последице су јасне: Србија, иако неће формално разменити амбасадоре са Приштином, мораће ћутке да посматра како њена сецесионистичка теориторија бива примљена у УН као „независна и суверена држава“, и како је након тога – [по одавно обзнањеној Лајчаковој формули](#)

– признају све оне земље које су се до сада још уздржавале од тога.

Реакција „Вучић-Дачићеве“ владе на ово била је нојевско забијање главе у песак. [Вучић је](#)

[изјавио](#)

да се „Влада Србије није изјашњавала о томе, јер се ради о ставу једне политичке партије, а не Немачке или ЕУ“, и да је „за Владу битније шта о тим условима мисли Европска унија“. А пошто је

[став](#)

[шефа Делегације ЕУ у Београду Венсана Дежера](#)

, по Вучићу, „да су услови Уније непромењени“, онда – хојла-хојла, идемо даље, као да се ништа није догодило.

Иако су се у први мах у медијима могли чути и (потпуно тачне) оцене да је овим [политик](#)
[а „и Еу и Косово“ доживела крај](#)

, врло брзо је наступила сложна медијска анестетизација српске јавности. Тема је експресно нестала са видика, и ево већ данас, заиста, „као да се ништа није догодило“.

Напредњачки пропагандисти су

[наставили да славе Вучићев успешан поход на Берлин](#)

, а када сам покушао да макар мало алармирам јавност,

[поредећи ових седам тачака са ултиматумом из 1914](#)

, један од тих добричина ме је – ваљда желећи да ме неутралише и исмеје – назвао „

[ноторним политичким аналитичаром](#)

“.

Добро, можда и јесам ноторни, али и даље мислим да је ствар врло озбиљна и да је ултиматум од 13. септембра бедно заташкавати причама „то је само став једне партије“ и „ех ти ноторни политички аналитичари – [тај хор београдских дечака – сви сопрани, сви у жутом, сви у дечјем доживљају света](#)“, бла, бла, шта они знају...

Ја вероватно не знам много, али оно што знам јесте да се свака влада суверене државе о оваквој ствари мора изјаснити. И да би свака влада која је стварно патриотска ову прилику свакако искористила да јавно повуче своју црвену линију. Јер, пазите, влади је *јавно*

бачена рукавица у лице. Такво саопштавање „услова“, пред целим светом, не само да није дипломатски пристојно, већ одаје запањујући мањак поштовања за ову државу, па и за њену владу. Српски политичари можда и заслужују овакав третман. Али ова држава

је ипак старија и већа и од садашњих политичара, и од „Вучић-Дачићеве владе“. Стога та, једина влада коју ова земља има, свиђала нам се она или не, мора да се испрси и стане у заштиту државног интереса и интегритета.

Дакле, пошто је јавно изазвана, Влада не може да ћути. Она сада мора јавно да реагује. Не због повређене части ове земље – мада суверене државе о томе и те како воде рачуна. Јер, као што лепо рече Вукадиновић, замислите да [нека српска делегација усред Анкаре држи конференцију за штампу и позива домаћине да се „храбрије“ суоче са реалношћу независног Курдистана](#)

!? Једноставно, јавни изазов је толики да се у овој ствари просто не може надаље „ћутати и радити“. То „ћутање и рађење“, наиме, може водити само до тога да „жаба буде најзад скувана“, а сецесија пузећи прихваћена. Заправо, ћутање Владе после овога има симболички значај пристанка Србије на статус колонијалне територије – и то пристанка који је дат бедним, али заправо знаковитим и зато громогласним ћутањем.

Јер, обратите пажњу, овде се чак више не ради ни о Косову. Овде је сада на столу питање да ли ће нас и даље у Берлину, Бриселу и Вашингтону *јавно* третирати као колонију, или ће макар глумити да нас у понечему уважавају као суверену земљу. Сада је на столу питање да ли ће Влада својим ћутањем пристати да Срби, после два века независности, добију статус домородаца, којима колонијални господари, с времена на време, издају листу наређења – или ће Влада макар мало протестовати и показати да нам тај статус и није баш пријатан и да ћемо се можда једнога дана чак и наљутити, ако нас и даље буду тако третирали.

Али, чак ни таквог минималистичког потеза нема на видуку. То је јасно из чињенице да је између „немачко-америчких“ и „патриотско-напредњачких“ медија у Србији још једном постигнут пуни консензус: око ове *ситнице* не треба дизати галаму. Но тај консензус између ЕУ/НАТО лобиста и напредњачких пропагандиста – да је "све у реду", да се "није догодило ништа битно", да

[ова влада неће урадити ништа што би угрозило европске интеграције](#)

“ и да не Русија, већ Немачка „

треба да буде партнер број један Србије у Европи

“ – то је ствар њиховог морала и/или интелигенције. Наше је да такав срамотни консензус раскринкавамо и кваримо. Дакле, питамо „Вучић-Дачићеву“ владу: 1. Која је њена црвена линија када је Косово у питању? 2. Да ли је та линија, са захтевом за потписивањем „уговора о добросуседским односима“ са Приштином, прекорачена? и 3. Шта намеравају поводом тога да предузму?